

Hồi thứ năm mươi sáu

Tự chuốc lấy nhục; Sống mà như chết

Sở Vân nhìn lão nhân mà có đôi mắt rất lớn kia, cười nói:

– Đúng, đó cũng chính là điều mà tại hạ muốn thừa cùng tiền bối.

Lão già có khuôn mặt từ bi ấy bỗng cất tiếng cười cuồng loạn và vẻ mặt từ bi cũng biến mất theo tiếng cười mà thay vào đó là một gương mặt hung ác.

Sở Vân cười nhạt nói giọng lạnh lùng:

– Giang Nhất Phi! Hãy ra tay đi!

Lời chàng vừa dứt thì Giang Nhất Phi đã gầm lên như sấm, tràn tới tung ra hai mươi lăm chưởng mười bảy cước nhanh như chớp, mạnh như vũ bão. Sở Vân nhón mũi chân bắn người lách qua chưởng ảnh cước hình của đối phương đồng thời huy động song chưởng vỗ vào mười hai trọng huyết trên người đối phương. Giang Nhất Phi kinh hãi vội phản công, song chưởng bủa giăng chưởng ảnh khắp người Sở Vân. Nhưng chàng đã rập người sát đất, cách chừng hai tấc, lướt ra ngoài vùng chưởng khí rồi đồng thời giáng trả vào bụng dưới lão già mấy chưởng như sét đánh.

Thế là hai đại cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm ra đòn như chớp, thân pháp như ma, liên tiếp xuất hết chiêu này đến chiêu khác liên miên không ngừng, chỉ còn thấy chưởng phong mù mịt, cước ảnh như mưa, quyền, chỉ vun vút, còn thân hình họ thì chẳng còn trông rõ nữa.

Bỗng lão tai to thấy rợn gáy nghĩ đến mình mạng lớn nên mới thoát chết trong cuộc đấu lúc này. Lão vội nghĩ tới một việc, vội lách người đến bên Tiêu Vận Đình, chăm chú nhìn vào người ả, mặt lộ vẻ kinh ngạc vì nàng tuy nét mặt và đôi mắt thất thần nhưng vẫn còn chưa chết. Lão nhìn kỹ rồi nói với giọng ngạc nhiên:

– Ấy, cô nương này đâu có bị thương tích gì đâu?

Nhìn đôi mắt cầu cứu của Tiêu Vận Đình, lão già tai to lấy làm lạ hỏi:

– Cô nương ta thấy tiểu tử họ Sở đâm nàng một kiếm, tưởng là xong đời nàng rồi, nhưng tên ấy lại không giết cô nương. Quái thật, với tài nghệ của nó thì làm sao mà đâm trật?

Nhìn điệu bộ vô cùng khổ sở của Tiêu Vận Đình và khắp thân hình

ả, lão tai to lại càng lấy làm lạ, nói:

– Cô nương vì sao không nói, cũng không nhúc nhích? Người có bị thương gì đâu? Trông người như người bị điểm huyết, nhưng ta xem kỹ rồi đâu có! Hay là.. hay là tiểu tử nọ đã dùng kiếm điểm huyết người? Cô nương đừng giận lão phu đường đột vô lễ, vì ta muốn giải huyết cho cô nương đó!

Tiêu Vận Đình cảm động chớp mắt rơi lệ, thế rồi lão già tai to kiểm tra cẩn thận khắp các huyết đạo trên người ả, đến khi mồ hôi toát ra ướt đầm mặt mày lão mới giải được huyết cho ả. Lão vừa lau mồ hôi vừa lẩm bẩm:

– Tiểu tử này ghê thật, đã dùng kiếm theo ý mình điểm lên nhuyển ma huyết trên ngực người và hôn mê huyết sau đầu. Nếu như mũi kiếm của hắn đi quá một tý thì người đã chết từ lâu rồi. Công phu này phải luyện ít nhất trên ba mươi năm may lắm mới đạt được. Quái lạ.

– Tiên bối, tiểu nữ vô cùng cảm tạ tiên bối đã cứu mạng.

– Đâu dám, đâu dám. Việc này đâu có đáng gì. Đợi lão Phi bắt sống được tiểu tử ngông cuồng đó, sẽ dạy cho hắn một bài học.

– Tiên bối, võ công của Sở Vân cao siêu không thể lường được!

– Đừng lo, người có biết đang trừng trị tiểu tử ấy là ai không? Đó là người anh em sinh tử của ta, Đại la kim hoàn Giang Nhất Phi đó!

Nhưng Tiêu Vận Đình vẫn tỏ ra vô cùng lo lắng nói:

– Tiên bối, tiểu nữ hiểu rõ. Giang lão tiên bối võ công bá chủ thiên hạ đương đại, nhưng đối phó với hắn e rằng không hy vọng giành phần thắng. Tiên bối, tiểu nữ có một yêu cầu, là tiên bối đưa tiểu nữ và người nằm kia hãy trốn khỏi nơi đây trước đã. Xin tiên bối ban cho đại ơn đại đức, tiểu nữ muôn đời đâu báo đền..

Lão tai to cảm thấy bất mãn, trong lúc họ đến cứu hai người, và đang đánh nhau chí chết với kẻ thù, thì người con gái này không quan tâm đến sự sống chết của người đã cứu cô ta, mà chỉ muốn lo chạy trốn, mà lại muốn có người hộ tống nữa.

Nhận thấy điều đó, Tiêu Vận Đình rơi lệ, cất giọng bi thương nói:

– Xin lão tiên bối tha thứ cho tiểu nữ vô lễ. Không phải tiểu nữ vô lễ không hiểu đạo lý, mà vì tiểu nữ quá sợ Sở Vân, bởi vì hắn không bao giờ tha cho tiểu nữ, tiểu nữ vô cùng đau khổ.

Lão già tai to mềm lòng, do dự một lúc, rồi đưa mắt theo dõi diễn tiến trận đấu, thì thấy muốn nhảy dựng lên, vì Đại la kim hoàn đã dùng đến đôi kim hoàn bằng hợp kim sáng loáng để chống chọi với thanh

trường kiếm lợi hại trong tay Sở Vân, và rõ ràng Giang Nhất Phi nặng về đón đỡ mà thôi. Lão tai to thấy Tiêu Vận Đình cứ năn nỉ cầu xin thì bực tức nói:

– Không phải ta không muốn giúp người nhưng e rằng ngay cả đến hai lão già chúng ta cũng không dễ có đường thoát thân nữa. Người nói đúng lắm, lão Phi quả nhiên không thể địch nổi Lăng tử Sở Vân rồi. Cô nương, người hãy tự tìm cách mà thoát thân đi. Lão phu phải nhập trận để giúp lão Phi mới được!

Nghe nói thế Tiêu Vận Đình thất vọng, khóc không còn ra được nước mắt nữa, tuyệt vọng nằm lăn ra đất.

Thanh Khổ tâm hắc long trong tay Sở Vân hợp với thân thể chàng làm một, tung hoành đây đó, lợi hại cực kỳ. Giang Nhất Phi hai tay cầm cặp Kim hoàn to như bánh xe, răng nhọn lổm chổm, bay qua bay lại toát mồ hôi, đón đỡ bốn phía, uy lực vô cùng. Lão nhân tai to đưa cao thiết trượng đứng một bên, nhìn thấy những đường kiếm của Sở Vân mà phát rùng mình. Lúc này trong đấu trường đã phân rõ ràng thế lực của hai bên. Đại la kim hoàn hơn bốn mươi năm qua ngang dọc giang hồ, tham gia hơn ngàn trận đánh có thể nói chưa bao giờ gặp một đối thủ ngang tầm, và nhất là mười lăm năm gần đây, sau khi đã tu vi đắc đạo tuyệt kỹ thì có thể nói là không còn đối thủ. Thế mà Sở Vân lúc đấu với Đại la kim hoàn cũng có cảm giác nặng nề nhưng chàng có đủ niềm tin là sẽ làm cho vị cao thủ lão thành này sẽ sớm bị thất bại. Bởi vì Giang Nhất Phi tuy có võ công cao hơn từng người trong Đâu mâu song hào, nhưng nếu đấu với hai người ấy liên thủ, thì chắc chắn ông ta không qua nổi ba bốn mươi chiêu. Cho nên việc chàng đánh bại ông ta chỉ là thời gian mà thôi, điều đó Đại la kim hoàn cũng thừa hiểu, mặc dù ông ta bên ngoài vẫn tỏ ra bình tĩnh hung hăng, nhưng trong bụng thì đang tìm kế tháo chạy.

Bổng Sở Vân cất tiếng cười nói:

– Lão bằng hữu, nước sông Hoàng hà sóng sau lùa sóng trước, thật đáng tiếc phải không? Giang Nhất Phi nếu như giờ đây người nhận thua một tiếng thì ta sẽ mở cho người con đường sống, để cho người còn có một cái miệng mà đi khóc lóc với thân hữu, để lại cho người một đôi tay để có ngày người lại tìm ta để báo thù.

Giang Nhất Phi vung cặp kim hoàn đánh trên đỡ dưới, hai chân liên tiếp đảo bộ lui ra sáu bước, găm lên:

– Tiểu tử người sẽ được một bài học!

Bổng thân hình Sở Vân bay vọt lên cao, đảo người lao xuống, thế

kiếm và thân người như gắn làm một, bắn ra muôn vàn tia sáng lấp lánh. Giang Nhất Phi bỗng cười lên như sấm, xuống tấn vững như đồng, sắc mặt đỏ bừng như máu, song thủ kim hoàn từ từ giang ra, thét lên một tiếng, bắn lên hai vòng tròn lấp lánh vàng rực như hai vòng lửa, mang theo những tiếng nổ như sấm vang. Thế là trong không trung, hai bóng người xáp vào nhau rồi lập tức phân ra, hai tiếng kim loại va vào nhau loảng xoảng bắn ra muôn ngàn đốm lửa rồi vụt tắt. Sở Vân nhẹ nhàng chống thanh trường kiếm trên mặt đất, vỏ kiếm dung đưa bên đùi chàng, môi Sở Vân nở nụ cười muôn thủa. Ngoài xa ba trượng, Đại la kim hoàn mái tóc bạc vẫn bay phất phơ như cũ, đang đứng bất động, kim hoàn trong tay ánh lên những tia sáng lạnh lẽo, hai mắt như hai cục than hồng đang nhìn về phía Sở Vân như một con chó sói bị trúng thương, đang tìm cách báo thù.

Lão già tai to vội vàng chạy đến hỏi nhỏ:

– Lão Phi, chưa bị chứ?

– Xong rồi, lão phu dẫm nát giang hồ có hơn sáu mươi năm rồi, đây là lần đầu tiên trong đời gặp phải một đối thủ khủng khiếp. Thật đáng sợ.

– Nhưng lão Phi hình như người đâu có bị thương tích gì?

Đại la kim hoàn trừng lão tai to một cái, nhấc hai chân lên. Lão tai to nhìn thấy vội đưa tay bịt miệng để khỏi buột lên tiếng kêu. Thì ra đôi giày gấm xanh đã bị chặt bay mất đế, thế mà hai bàn chân lão không hề có một vết xước. Giang Nhất Phi thở dài một tiếng thật nhỏ, hất ngược mái tóc ra sau lạnh lùng hỏi:

– Sở Phi, sư phụ của người là ai?

– Vân lý thanh long!

– Vân lý thanh long Tả Tiêu Huy thuộc loại hạng nhất lưu cao thủ nhưng không đến mức kinh người như thế. Ông ta không thể đào tạo nên công lực khủng khiếp của người?

Sở Vân tra kiếm vào bao nói:

– Giang Nhất Phi! Người hỏi điều ấy làm gì? Muốn tìm sư phụ của ta để báo thù à?

– Vân lý thanh long sớm đã chết rồi, ta làm sao mà tìm tử thi của ông ta để mà báo thù? Sở Vân ta hỏi người, Vô úy kim điều Võ Huyết Nan quan hệ thế nào với người?

– Ha ha Võ lão tiên bối và tại hạ là bạn thâm giao, coi như trưởng bối, cũng là lão hữu, họ Giang kia, ta trả lời như thế người hài lòng chưa?

Đại la kim hoàn kinh ngạc nhìn Sở Vân, trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

– Có phải lúc này người sử dụng Cô quang kiếm pháp của Võ Huyết Nan phải không?

– Đúng, các hạ tinh mắt lắm!

– Tuyệt kỹ của Võ Huyết Nan có phải đã truyền hết cho người không?

– Cũng nhờ Võ lão tiên bối thương tình nên tại hạ tiếp thu không nông cạn lắm.

Đại la kim hoàn nghiêng răng ken két, cảm phần tốt độ, bởi vì lão quá hiểu với võ công của Vô úy kim điều siêu phàm nhập thánh, bản thân lão không thể nào kháng cự nổi, mà chàng trai kia đã tiếp thu hết võ công của Vô úy kim điều thì mình có muốn tìm hấn phục thù thì chẳng khác nào lấy trứng đập vào đá. Với thân phận chí tôn của lão, gặp phải thất bại mà vô phương phục thù này thì với tám mươi năm sống trên đời, sinh lộ có phải đã sắp hết rồi không?

– Ông bạn già, được rồi, được rồi, đã sống đến từng ấy năm tháng, lẽ nào chỉ chút này mà nhìn không ra thắng bại là chuyện thường tình. Hôm nay ta làm nhục người, ngày mai có kẻ kỳ lạ làm nhục ta. Nếu nhìn xa một chút, hiểu sâu một chút cái chữ sân ấy thì cũng là hư không, tứ đại hư không.

– Họ Sở kia, người cũng bớt dùng cái giọng lạnh lùng đó đi. Nếu ta và người đổi chỗ thì người cũng sẽ xem nhẹ một chút, thế thôi.

Sở Vân cất tiếng cười quái dị thâm trầm nói:

– Tại hạ thì không thể, bởi vì tại hạ không phải là người. Tâm tính lúc này của người, lợi cho người chẳng lợi gì cho ta cả. Tâm tư của mỗi người chẳng thể giống nhau. Người không hiểu bản chất sự việc, không hiểu nỗi khổ của lòng ta, lại dùng dùng ra vẻ anh hùng nhúng tay vào, lại nói vô sân cái gì? Bây giờ các hạ đã sân đến đâu rồi? Các hạ đã sống hàng trăm năm rồi, nhìn xa trông rộng. Tại hạ đâu đến tầm cỡ ấy. Lão bằng hữu ông sống đã tám mươi năm rồi mà vẫn còn ngụy tạo trá tác như thế này, tại hạ lấy làm tiếc thương cho người đó.

– Câm mồm, lẽ nào lão phu lại cần người dạy khôn nữa? Sở Vân người hãy nhớ lấy, ta còn sống ngày nào thì còn tìm người để rửa cái nhục hôm nay!

– Ha ha chớ nên quá giận quá thẹn mà thành phần nộ, tháng ngày vẫn cứ luân chuyển không ngừng, thời gian cứ thế trôi đi. Trời vẫn là trời, đất vẫn là đất. Trong vũ trụ dù quá khứ hay tương lai thì chỉ có

chân lý tồn tại. Ông bạn, chỉ cần giác ngộ chân lý đó thì đã là thánh hiền, đâu cần phải tuổi cho cao cho thấp. Đó là tất cả sự hoàn mỹ chí cao vô thượng, trong đó bao hàm cả cái điều nhân nghĩa hiếu tử trọng yếu nhất của giang hồ. Nếu làm được đến chí thiện thì cũng coi là một con người trong sáng lắm rồi.

– Toàn những lời hồ đồ. Tiểu tử hung độc nhẫn tâm như người mà cũng gọi là làm đến nhân nghĩa hiếu tử chí thiện chí mỹ à?

– Đúng, ta đã làm đến đó rồi đấy. Tại hạ đã ba lần truy sát cặp gian phu dâm phụ, một là báo thù cha, đó là hiếu, hai là vì công lý đó là nghĩa, ba là vì thiên hạ đó là nhân, bốn là chấn cương thường đó là từ. ông bạn hiểu rồi chứ?

– Quả là mồm mép lão phu không muốn tốn nước bọt với người nữa, ngày lúc gặp nhau người sẽ biết ai là chân nhân, ai có chân lý.

– Phải ông bạn già, tại hạ mong ngày đó và mong rằng nó mau đến, bởi vì tại hạ thì chẳng lo gì, chỉ sợ ông bạn già không còn thời gian nữa thôi.

Đại la kim hoàn nhảy dựng lên, tái mặt đi vì tức giận găm hét:

– Tiểu tử kia, người là đồ .. đồ thối tha.

– Ông bạn già tác phong và lời ăn tiếng nói như thế thì còn gì là khí độ anh hùng nữa? Chớ quên là các hạ vẫn cho mình là võ lâm chí tôn, nhất đại hào kiệt đó nhé.

Lão già tai to cũng không chịu nổi, cũng găm lên:

– Tiểu tử kia hôm nay coi như người chiếm được tất cả ưu thế rồi đấy. Nhưng chớ quên dù người có trốn đến chân trời góc biển thì chúng ta cũng sẽ tìm đến để phục thù.

– Ha ha lão bại tướng kia, đừng ba hoa nữa. Nếu đủ can đảm thì hãy khai danh tánh ra.

– Lão phu đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, Hắc trượng tư Phạm Ngũ chính là ta.

Sở Vân gật đầu cười phá lên, lăm bắm:

–Ồ quả nhiên thế này thì tốt quá, quả là tốt lắm. Để cho chúng biết trên đời này trước khi chết con người ta không còn ân hận nữa. Thế mới biết người tính không bằng trời tính.

Nhìn hai lão già cúi gằm mặt, Sở Vân lạnh lùng nói:

– Bằng hữu sau này người sẽ biết đấy không phải là việc đáng cười đâu.

Đại la kim hoàn nét mặt thâm hiểm, quay sang nói với Hắc trượng

tử:

– Lão ngũ người cũng không còn trẻ nữa, sao đầu óc vẫn chưa đủ khôn? Họ Sở lại không biết hai kẻ kia trốn đi đâu từ lúc nào? Giả sử hấn ta có ý thì hấn đã nhìn thấy rồi chứ? Quả nhiên người tính không bằng trời tính, hấn đã phí bao tâm cơ, bao trí lực để dày vò người ta, ha ha lại để cho người ta đi mất. Kỳ thực đây mới là mối hận, mới là nỗi đau dần vạt hấn suốt đời đấy.

Sở Vân đưa mắt nhìn xung quanh, không còn thấy Bạch vũ công tử và Tiêu Vận Đình đâu cả. Chàng giận tím người quay lại nhìn Giang Nhất Phi và Phạm Ngũ rồi gần giọng nói:

– Chớ cười vội, sau này các người sẽ tự cười lên nỗi thống khổ của các người đó. Nỗi đau của ta còn kéo dài ngày nào, thì hai lão già kia người không chết được.

Sở Vân hôm nay dẫu ta tạm bại dưới tay người nhưng lại cứu được hai mạng người, đấy chẳng phải là thắng người rồi sao?

Sở Vân hai mắt chiếu ra hai tia sáng lạnh lùng băng giá, cười mãi cười mãi, khiến hai lão già tái mặt, cuối cùng chàng nói:

– Phải ông bạn già, lời nói đó của người có thể chứng minh người cũng còn chút thông minh đấy. Các người đã ngăn cản ta đã trực tiếp làm ta đau khổ mãi. Sao bây giờ các người có dám trực tiếp động thủ cùng ta để thế mạng bọn chúng chẳng?

Hắc trượng tử khuôn mặt tím bầm như gan lợn, nhưng chân tay thì luống cuống. Quả thật nếu trực tiếp cùng Sở Vân động thủ, thì lãnh đủ mọi nỗi căm hờn của chàng. Đại la kim hoàn kéo tay Hắc trượng tử bỏ đi, được mấy bước hấn quay lại nhìn Sở Vân rất lâu, cất giọng thâm hiểm nói:

– Sở Vân hãy ghi nhớ, ghi nhớ đêm nay, vào giờ này, rằng sẽ có một ngày lão phu sẽ tìm đến người tỷ thí một lần nữa. Lúc ấy thắng lợi mới là chân chính.